

Arrest

nr. 194 421 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn.

Op 16 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 4 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond, met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 september 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 december 2011 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 5 november 2015 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse broer.

Op 3 mei 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse broer.

Op 13 januari 2017 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 februari 2017 diende verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse broer.

Op 27 juli 2017 nam de gemachtigde ook wat de derde aanvraag betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.02.2017 werd ingediend door:

Naam: E.

Voorna(a)m(en): I. M. M.

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: [...]1975

Geboorteplaats: P.S.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 1.02.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde de heer E.R.M., geboren op [...]1969, van Duitse nationaliteit (RR (0) [...]).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Facture d'électricité n°16971 voor de maand november 2011 op adres [...] B.E.I. op naam van betrokkene.*
- *Déclaration du certificat dd. 13.03.2017 vervat is in een notariële akte waaruit zou blijken dat betrokkene en de referentiepersoon beiden op het adres Immeuble n°17 Appartement n°9 – [...] de P.S. woonden. Dit attest vermeldt geen data. Er blijkt dan ook niet uit in welke periode(n) zowel betrokkene als de referentiepersoon al dan niet gelijktijdig op dit adres woonachtig waren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 1.08.2008 in ons land gedomicilieerd is; voordien was hij woonachtig in Nederland. Betrokkene reisde het Rijk binnen op 01.01.2015 volgens het Inlichtingenbulletin A dd. 05.11.2015 nadat hij eerder sedert 2003 verscheidene jaren in België verbleef. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient enerzijds opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en dient er anderzijds opgemerkt te worden dat een samenwoning niet automatisch inhoudt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Immers, het is tevens mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders.*
- *Document d'enregistrement Familial Mécanisé dd. 1.11.2015 n°2325 op naam van de moeder en de (overleden) vader van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat beiden geregistreerd staan als zoon van hun ouders. Dit attest vermeldt geen specifiek adres en geeft slechts een overzicht van de kinderen van de ouders van betrokkene. Het document bevestigt louter dat betrokkene en de referentiepersoon deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, maar zegt niets over het feit of betrokkene al dan niet deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn broer. Het is redelijk aan te nemen dat betrokkene en zijn broer tot op een bepaald moment in hun herkomstland hebben samengewoond en deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. Echter, betrokkene dient deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 5.11.2015 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel de referentiepersoon als betrokkene niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor zijn aankomst in België "ten laste" was van de referentiepersoon of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft geen kinderen en hij heeft evenmin kenbaar gemaakt dat hij gezondheidsproblemen kent. Wat het gezins- en familieleven betreft, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen persoon is die geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon. Bijgevolg dient hij het bestaan aan te tonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld en wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkene en de referentiepersoon niet aangetoond. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en diens gezin."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 47 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en art. 47 Vw., het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is ten laste van de heer E.M., geboren op [...] 1969, RR 69.09.25 599-66. De heer E.M. betreft een economisch actieve burger in België. De heer E.M. is de broer van verzoeker is van Nederlandse nationaliteit. Verzoeker kan zich derhalve beroepen op artikel 47 Vw.

Verzoeker heeft het feit dat hij ten laste is van de referentiepersoon aangetoond aan de hand van diverse documenten:

i. Elektriciteitsfacturen;

Hieruit blijkt dat de referentiepersoon reeds in het verleden instond voor de betalingen van

ii. Een notariële akte van het land van herkomst waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon hebben samengewoond;

Hieruit blijkt onomstotelijk dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verzoeker heeft uiteraard geen invloed op de wijze waarop deze documenten worden opgesteld. Geenszins kan door de staatssecretaris gemeend worden dat deze vals zouden zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd.

iii. Document d'enregistrement familial mécanisé d.d. 01.11.2015. Hieruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon deel hebben uitgemaakt van één en hetzelfde gezin.

Ook uit dit argument blijkt dat verzoeker heeft samengewoond met de referentiepersoon. Het feit dat de ouders van verzoeker tevens op hetzelfde adres hebben gewoond doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

iv. Overige argumentatie

De staatssecretaris argumenteert uitvoerig dat verzoeker in het land van herkomst niet ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. Doch geeft de staatssecretaris zelf aan dat verzoeker reeds sedert 2015 in Antwerpen verblijft bij de referentiepersoon!

Evenwel dient opgemerkt te worden dat deze informatie niet klopt.

Reeds veel langer vormt verzoeker een werkelijk gezin met de referentiepersoon.

De staatssecretaris argumenteert derhalve zelf tegen zijn beslissing gelet op het feit dat verzoeker eenvoudigweg deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon!

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'.

Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.⁵ Verzoeker bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is. Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 47 Vw!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskening van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

v. Foutieve argumentatie

De staatssecretaris argumenteert tevens dat de referentiepersoon van Duitse nationaliteit is.

De referentiepersoon heeft evenwel de Nederlandse nationaliteit.

Voorts wordt er geargumenteed dat verzoeker sinds november 2015 gedomicilieerd staat op het adres van de referentiepersoon. Evenwel klopt dit niet: verzoeker woont reeds veel langer dan sinds november 2015 bij de referentiepersoon.

De vraag dringt zich op of de staatssecretaris thans die thans een beslissing neemt in het dossier van verzoeker, zich niet vergist heeft in zijn argumentatie en eigenlijk in een ander dossier een beslissing heeft genomen op naam van verzoeker?

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze werden genomen. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsbepaling met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie omdat hij niet aantoonde in zijn land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, met name zijn broer, of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wijst de gemachtigde op de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. De gemachtigde houdt hierbij uitgebreid rekening met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker uit verder inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissingen waarmee hij de materiële motiveringsplicht op het oog heeft welke in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, wordt onderzocht.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 [...]

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

§3 [...]"

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 20132014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 in § 32 verwezen naar de doelstelling van artikel 3, lid 2, met name “de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. De situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid.

Verzoeker is van oordeel dat hij afdoende aangetoond heeft ten laste te zijn van zijn broer en deel uitgemaakt te hebben en nog steeds deel uit te maken van zijn gezin door middel van drie documenten; een elektriciteitsfactuur, een notariële akte “*déclaration du certificat*” van 13 maart 2017 en een document “*d’enregistrement familial mécanisé*”.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van het geheel van de documenten van oordeel is dat niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie.

Dienaangaande legde verzoeker een eenmalige betaling van een elektriciteitsfactuur voor, die dateert van 2011. Uit deze elektriciteitsfactuur kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de broer van verzoeker in het verleden instond voor de betalingen van de elektriciteit voor verzoeker, zoals wordt aangevoerd. De gemachtigde wijst verder nog op het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, noch dat hij voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van zijn broer, noch dat de broer van verzoeker thans over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te kunnen nemen. Verzoeker laat al deze motieven onverlet.

Verder erkent de gemachtigde dat verzoeker reeds geruime tijd bij zijn broer gedomicilieerd is, doch stelt hij terecht dat het loutere gegeven dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was en is, niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ook ten laste was en is van de referentiepersoon. Verzoeker vervolgt terecht dat het ten laste zijn een feitenkwestie is en - bij ontstentenis van een document dat uitgaat van de bevoegde overheid van het land van herkomst of van oorsprong - kan bewezen worden met elk passend middel. Echter door louter te poneren dat de bijstand *in casu* “ontegensprekelijk oprecht en structureel van aard is” en hij dat “op alle mogelijke manieren heeft bewezen”, kan de Raad niet overtuigd worden. Verzoeker verwijst wederom naar de langdurige domicilie op hetzelfde adres als zijn broer, doch *supra* heeft de Raad reeds de redelijkheid aangenomen van het argument van de gemachtigde dat met het wonen onder een dak niet afdoende is aangetoond dat men ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad acht het evenmin kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van oordeel is dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Verzoeker legt om aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn broer twee attesten voor.

Wat de notariële akte betreft, met name het stuk “*déclaration du certificat*” heeft de gemachtigde - anders dan verzoeker voorhoudt - niet gemotiveerd dat deze vals zou zijn. De gemachtigde heeft gesteld dat hier enkel uit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon op een bepaald adres hebben gewoond. Dit attest vermeldt geen data en er blijkt ook niet in welke periode verzoeker en de referentiepersoon al dan niet gelijktijdig woonachtig waren op dat adres. Zoals de gemachtigde verder geheel terecht stelt, is het samenwonen op hetzelfde adres niet automatisch het bewijs dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van zijn broer nu het tevens mogelijk is dat beiden gewoon deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Zoals *supra* reeds gesteld is de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn en dus van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet “de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”. Bijgevolg is het cruciaal dat een afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn broer of het werkelijk deel uitmaken van het gezin of huishouden van zijn broer is aangetoond, eerder dan het loutere feit dat beide broers voorheen eventueel met hun ouders en andere broers en/ of zussen op hetzelfde adres hebben gewoond. Ten overvloede merkt de Raad immers op dat de onderliggende vraag *in casu* is of het vestigingsrecht van verzoekers Nederlandse broer in België zonder dat ook aan verzoeker een vergemakkelijking van diens verblijf in België zou worden toegestaan, een schending van de eenheid van het gezin zou uitmaken. Dit blijkt niet op afdoende wijze.

Wat het derde en laatste document betreft, met name het document “d’enregistrement familial mécanisé” van 1 november 2015, stelt de Raad samen met de gemachtigde vast dat hieruit enkel de familieband blijkt tussen verzoeker en zijn broers en zussen. Het document geeft slechts een overzicht van de kinderen van de ouders van verzoeker. Zoals de gemachtigde kennelijk redelijk vaststelt, blijkt uit dit stuk dat verzoeker en zijn broer deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, maar is het stilzwijgend over het feit dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van zijn broer. Waar verzoeker erop wijst dat hij sinds 5 november 2015 bij de referentiepersoon in België gedomicilieerd is, toont hij hiermee niet aan dat hij in zijn land van herkomst voorafgaand aan het indienen van zijn aanvraag deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Waar verzoeker beweert dat hij reeds langer dan sinds 2015 bij zijn broer verblijft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker hier zelf geen enkel bewijs van heeft ingediend. Ten overvloede blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker reeds in 2009 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar hierin wordt geen melding gemaakt van zijn broer en vermeldde verzoeker bij gezinssituatie “alleenstaand”. Hieruit blijkt dan ook niet dat verzoeker voordien in België deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2011 vermeldt verzoeker slechts dat zijn broer een snackbar heeft waar hij tewerkgesteld zou kunnen worden van zodra hij over een verblijfsvergunning beschikt. Ook dit toont niet aan dat verzoeker ten laste was van zijn broer of dat hij deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.

Waar de gemachtigde aangeeft dat de referentiepersoon de Duitse nationaliteit heeft, lijkt dit om een materiële misslag te gaan. Geenzins kan de Raad volgen dat dit ertoe kan leiden dat gerede twijfel bestaat over de vraag of de gemachtigde eigenlijk in een ander dossier een beslissing heeft genomen, dan voor verzoeker. De gemachtigde heeft immers op zeer precieze wijze verwezen naar alle door verzoeker voorgelegde stukken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 blijkt niet.

Nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf niet vernietigd wordt, en verzoeker in het verzoekschrift niet aantoonde dat zijn legaal verblijf in België niet verstreken is en hij geen verdere grieven tegen het bevel om het grondgebied aanvoert, maakt hij ook niet aannemelijk dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de heer M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES